

Sciopero

Istun torstaina iltapäivällä vähän tylsässä kokouksessa. On viimeinen työpäivä ennen lyhyttä viikonloppulomaa. Olen jo esitelmäni esittänyt ja sanomani sanonut.

Puhelin on hiljaisella. Tuleva puhelu alkaa vilkuttaa näyttöruutua. Riemurasia ei löydy puhelulle tunnistetietoja. Soitto tulee jostakin Helsingin seudulta. Numero vaikuttaa kuitenkin tutuhkolta. Heti perään vilkahtaa tulevan viestin merkki. Soittajalla on näköjään jotakin vähän tärkeämpää, koska kehtasi puhua asiansa.

Kokouksen päätyttyä kuuntelen viestin. Matkatoimistosta kerrotaan, että sen reissun kanssa on tullut vähän ongelmia, voitko soittaa heti.

Kaivan kynän ja paperia eteeni ja pirautan. Iloinen nuori nainen vastaa. Joo, siellä on lakko, ja lauontain esitys on peruutettu. Saatte kyllä lippurahat takaisin. No, se ei paljoa lohduta.

Koko illan kuitenkin kismittää. Osaako tässä edes ottaa tarpeelliset tamineet mukaan ja nukkuakin pitäisi ennen epäinhimillisen aikaista herätystä.

Varma asia vaivaa vielä perilläkin niin, että pitää mennä katsomaan. Teatterin lipunmyynti löytyy vihdoinkin kummallisesta paikasta, metroaseman takimmaisesta sopukasta.

Oven pieleen on teipattu aanelonen, jossa lukee sciopero ja jotain muuta anteeksi-pyyntöä ja valittelun tapaista. Lipunmyyjä vahvistaa, että lakko mikä lakko.

Löntystelemme kuitenkin teatterille. Museo on auki, ja sen kautta saliinkin saa kurkistaa. Tuolla ylhäällä ne loggionistit lymyävät, buuaavat, huutelevat hävyttömyyksiä ja heittelevät roinaa näyttämölle.

Päätämme suunnistaa vielä illalla Piazza della Scalalle. Tuntia ennen esitystä edustalla on kumman hiljaista. Tavallisesti pitäisi kertyä jonoa viimeisten peruutuspaikkojen myynnissä ja kuhinaa niljakkaiden mustanpörssin kauppiaiden ympärillä. Ei mitään.

Seinäjulisteiden päälle on liimattu paperinsuikale, jossa lukee italiaksi ja englanniksi lakko jne. Kohta alkaa tulla tyylikkäisiin vaatteisiin sonnustautuneita pareja. Ihmetelään, mikseivät ovet ole auki. Takseja lipuu lisää teatterin eteen. Joku tihruaa aina silloin tällöin paperisuikaletta.

Reaktiot vaihtelevat. Naurahdetaan epätodellisesti. Levitellään avuttomasti käsiä. Pyöritään ympyrää. Kopeloidaan taskuja. Pannaan tupakaksi. Soitetaan jonnekin. Yksi nuorukainen panee itkuksi.

Takseja tulee yhä lisää. Vanhoja ja nuoria, turisteja ja paikallisia. Syvä pettymys leiju koleahkossa illassa. Loggionisteja ei näy. He tietysti tiesivät etukäteen.

Meillä tuskaa hieman lievittää se, että saimme tietää lakosta sentään etukäteen. Ei muuta kuin ylöspäin, eteenpäin ja maistamaan risotto alla milanesea. Tuli vaan sovinistisesti mieleen, että così van tutte?

pajen